

SEKÁČ

ÚŽASNÁ ZEMĚPLOCHA
TERRY PRATCHETT

SEKÁČ

Copyright © 1991 by Terry Pratchett
Translation © 1996 Jan Kantrek
Cover art copyright © 1991 by Josh Kirby

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není
dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat
a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-532-8

Morrisův tanec je známý na všech obydlených planetách mnohovesmíru.

Tančí se pod modrou oblohou, aby se oslavil nový život, který se rodí v půdě a pod hvězdami, protože je jaro a s trochou štěstí všechna voda v tuhém skupenství zase rozmrzne. Nutnost této události cítí dokonce i hlubokomořští živočichové, kteří nikdy neviděli slunce, a městší lidé, kteří mají s přírodními cykly a přírodou společné jen to, že svým volvem kdysi přejeli ovci.

V provedení mladých matematiků s rozčuchanými vousy, kteří ho většinou tančí v doprovodu amatérské tahací harmoniky a písni typu „Žena Tondy popeláře měla dneska nocleháře“, je to záležitost naivně nevinná, ale až krutě brutální může být v podání souboru „Ninjové Morrisova tance“, jehož členové dokáží neuvěřitelné a strašlivé věci s obyčejným kapesníkem a malým zvonečkem.

Nikdy ho nikdo netančí správně.

Snad jen na Zeměploše, která je samozřejmě plochá a leží na hřbetech čtyř slonů, kteří cestují vesmírem na krunýři Velké A'Tuin, vesmírné želvy.

A dokonce i tam byste našli jen jediné místo, kde to dokáží opravdu správně. Je to v malé vesničce, vysoko v horách Beraní hlavy, kde se z generace na generaci předává malé a velké tajemství. Tam tančí muži v první jarní den, tančí kupředu i nazpět, pod koleny mají přípevněny zvonečky a volné košile jim pleskají ve větru. Jezdí tam lidé a dívají se na ně. Pak se upeče

býk a má se všeobecně za to, že je to příležitost, jak strávit s celou rodinou příjemný den v přírodě.

Jenže to není *to* tajemství.

Tajemství spočívá v tom *druhém* tanci.

A k tomu ještě nějakou dobu nedojde.

Slyšíme tikání, jaké vydávají hodiny. A hledme, vždyť na obloze se pohybují hodiny svého druhu a z nich prýští tikání čerstvě ražených vteřin.

Koneckonců, je třeba přiznat, že ta věc na obloze jako hodiny tak trochu vypadá. Jenže ve skutečnosti je to přesný opak hodin a největší ručička oběhne kolem jen jednou.

Tam, pod zachmuřenou oblohou, se rozprostírá pláň. Je pokryta jemnými vlnitými křivkami, které by vám pravděpodobně připomínaly úplně něco jiného, kdybyste se na ně dívali odněkud hodně daleka, a kdybyste je skutečně zahlédli hodně daleka, byli byste velmi rádi, že jste od nich, abychom se vyjádřili přesně, hodně daleko.

Těsně nad plání se vznášely tři šedé postavy. Co byly přesně zač, to se nedá normální lidskou řečí popsat. Někteří lidé by je možná nazvali cherubíny, i když ani jedna z jejich tváří nebyla zdravě růžová. Mohli byste je zařadit i mezi ty, kdo dohlížejí na to, aby fungovala přitažlivost a vesmír byl patřičně oddělen od času. Říkejme jim tedy auditoři.* Auditoři reality.

Byli zabráni do rozhovoru, který se ovšem odbýval beze slov. Nepotřebovali mluvit nahlas. Změnili prostě realitu tak, že jako mluvili.

* Pozn. překl.: *Auditor je něco podobného jako revizor (především v oblasti financí, potažmo daní). Když u vás někdo provádí audit, půlka města mlčí, protože neví, co to znamená, a druhá polovina vám závidí, protože věří, že to je společenská událost jen pro bohaté, zatímco když k vám přijde revize, bude se o vás už druhý den vyprávět, že jste stát ošidili o nějaký ten milion na daních.*

Jeden řekl: Nikdy předtím se to nestalo. Dá se to vůbec provést?

Jeden řekl: Bude se to muset udělat. Objevila se nám tady *osobnost*. Osobnosti už jsou věcí minulosti. Teď přetrvávají jen síly.

Prohlásil to s určitou spokojeností.

Jeden řekl: Kromě toho... docházelo tady k nepravdělnostem. Kdekoliv máte osobnost, dochází k výkyvům. Známa věc.

Jeden řekl: Pracoval snad neúčinně?

Jeden řekl: Ne. Na to ho nechytíme.

Jeden řekl: V tom to právě je. To slovo „on“. Stát se osobností znamená stát se neúčinným. Nechceme přece, aby se nám to rozmohlo. Co kdyby si vyvinula osobnost třeba taková přitažlivost? Co kdyby se rozhodla, že bude mít *ráda* lidi?

Jeden řekl: Stejně by je nakonec drtila láskou.

Jeden řekl hlasem, který mohl být ještě chladnější, kdyby už teď neměl teplotu absolutní nuly: Ne.

Jeden řekl: Promiňte, to byl jen takový můj žertík.

Jeden řekl: Kromě toho občas o své práci přemýšlí. Takové úvahy jsou nebezpečné.

Jeden řekl: Tady nemohu mít žádné námítky.

Jeden řekl: Takže jsme dohodnuti?

Jeden, který jak se zdálo na něco myslel, řekl: Moment. Nepoužil jste před chvilkou osobní zájmeno „můj“? Nevytvoříte si náhodou osobnost, že ne?

Jeden řekl provinile: Kdo, my?

Jeden řekl: Kde je osobnost, tam vznikají nesváry.

Jeden řekl: Ano, ano, to je ryzí pravda.

Jeden řekl: Dobrá, příště si dávejte pozor.

Jeden řekl: Takže jsme dohodnuti?

Podívali se do Azraelovy tváře, která se črtala na obloze. Přesněji řečeno *byla* sama oblohou.

Azrael pomalu přikývl.

Jeden řekl: Výborně. Kde je to místo?

Jeden řekl: Jmenuje se to Zeměplocha. Pohybuje se vesmírem na hřbetě obrovské želvy.

Jeden řekl: Oh, zase jedno z *těch* míst! Já je nenávidím!

Jeden řekl: Už jste to udělal zas, řekl jste „já“.

Jeden řekl: Ne! Ne! To jsem tedy neřekl! Nikdy jsem neřekl „já“! ...oh, do háje zelenýho...

Najednou postava vybuchla v plamenech a odhořela jako odhoří zápalné páry nebo plyn, rychle, bez vedlejších účinků. Téměř vzápětí se objevila znovu a byla úplně stejná jako ta, co zmizela.

Jeden řekl: Ať je to pro vás poučení. Vypěstovat si osobnost – to znamená konec. A teď... pojďme.

Azrael pozoroval, jak rychle kloužou pryč.

Je těžké změřit myšlenky stvoření tak velkého, že kdyby existovalo v reálném vesmíru, daly by se jeho rozměry udávat jen s pomocí rychlosti světla. Teď otočil své gigantické tělo a očima, ve kterých by se mohly ztratit celé hvězdy, se snažil mezi myriádami světů zahlédnout ten plochý.

Ten na zádech želvy. Svět a zrcadlo světů – Zeměplocha.

Znělo to zajímavě. A Azrael, uvězněný biliony let, se ve svém vězení tak nudil!

Teď se ocitáme v místnosti, kde se budoucnost přelévá do minulosti zrníčky „teď“.

Stěny jsou lemovány policemi plnými přesýpacích hodin. Nejsou tam však malé hodinové. Ne pětiminutky dobré k vaření vajec, jaké si můžete kdekoliv koupit na památku. Dostanete je obvykle přiipevněné k malému prkénku se jménem toho prázdninového zařízení, kde jste na základě vlastního svobodného výběru strávili dovolenou. Prkénko i hodiny většinou vyzdobil někdo, kdo má stejný smysl pro krásu jako nedovařený bramborový knedlík.

Není v nich dokonce písek. Jsou to vteřiny, které v nekonečném běhu mění *bude* v *bylo*.

Každé hodiny na sobě mají jméno.

Místnost je plná tichého, jemného šepotu životů lidí.

Jen si tu scénu představte...

A teď si k tomu všemu přidejte přibližující se zvучné klepání kosti na kamenné dlažbě.

Vaše pole viditelnosti zkříží tmavá postava a projde kolem nekonečných polic plných šustícího skla. Klep. Klep. Tady jsou hodiny, jejichž horní polovina je téměř prázdná. Zvednou se kostnaté prsty a zamíří k nim. Vyjmou je z řady. A další. Vyjmout z řady. A ještě. A mnoho, mnoho dalších. Všechny musí pryč.

To všechno patří ke každodenní rutině. Nebo by patřilo, kdyby tady existovaly dny.

Temná postava trpělivě prochází podél polic. Klep. Klep.

Najednou se zastaví.

Zaváhá.

Protože tady stojí zlaté, velmi malé hodiny, ne větší než běžné kapesní přesýpací.

Ještě včera tady nebyly, lépe řečeno nebyly by, kdyby tady existovalo včera.

Kostnaté prsty se kolem nich sevřely a pozvedly je ke světlu.

Na základně mají malými velkými písmeny vyraženo jméno.

Jméno zní SMŘTĚ.

Smřť hodiny odložil a pak je zase zvedl. Písek času už byl samozřejmě v pohybu. Jen tak pro jistotu je pokusně obrátil. Písek pochopitelně proudil dál, sypal se jednoduše vzhůru. Smřť vlastně ani nic jiného nečekal.

To znamenalo, že kdyby tady byly nějaké zítřky, tak on už by se žádných nedočkal. Už ne.

Ve vzduchu za ním se něco pohnulo.

Smřť se pomalu otočil a oslovil nezřetelnou postavu, která se vznášela v šeru opodál.

PROČ?

Postava mu to řekla.

ALE TO... NENÍ TO SPRÁVNÉ.

Postava mu řekla: Ne, to *je* správné.

Smrťovi se na tváři nehnul jediný sval, protože tam žádný neměl.

ODVOLÁM SE VÝŠ.

Postava mu řekla, že on by měl *první* vědět, že tady není odvolání. Žádné odvolání. Nikdy.

Smrť se nad tím zamyslel a pak řekl:

VŽDYCKY JSEM VYKONÁVAL SVÉ POVINNOSTI PODLE SVÉHO NEJLEPŠÍHO SVĚDOMÍ A VĚDOMÍ.

Postava se přivznášela blíž. Vzdáleně připomínala mnicha v šedém rouchu s kápí.

Postava mu řekla: My víme. A proto jsme se rozhodli, že ti necháme koně.

Slunce se blížilo k obzoru.

Nejkratší život na Zeměploše žily jepice, stvoření, kterým se to zřídka kdy podařilo natáhnout přes dvacet čtyři hodiny. Dvě z nejstarších poletovaly bezcílně sem a tam nad vodou pstruhového potoka a probíraly s několika mladšími členy večerního líhnutí historii.

„Jepice teď už zdaleka neuvidí slunce, na jaké byly zvyklé,“ řekla jedna z nich.

„To máte pravdu. Jó, za starejch dobrejch hodin, to bejvalo slunce! Bylo překrásně zlatožlutý. Ne jako tohle laciný červený zboží.“

„Taky bývalo výš.“

„To teda bejvalo. To máte pravdu.“

„A nymfy a larvy měly k jepici alespoň trochu úcty.“

„Jó, jó,“ příkyvovala druhá jepice horlivě.

„Já si myslím, že kdyby se mladé jepice v současných minutách chovaly jenom trošku líp, měly bychom slunce jako za starých hodin.“

Mladší jepice jim vychovaně naslouchaly.

„Pamatuju si hodiny,“ začala jedna ze starých jepic, „kdy tady všude, kam jepice dohlédla, byla pole.“

Mladší jepice se rozhlédly kolem.

„Ale ona jsou to pořád pole,“ nadhodila jedna z nich po chvíli opatrně.

„Jenže já pamatuju, že to byla *lepší* pole,“ prohlásila ostře stará jepice.

„Jó, jó,“ přikyvovala její družka. „A pásla se na nich kráva!“

„Bodejť! To je ono! Na tu krávu si dobře vzpomínám! Stála zrovínka támhle. Nějakých – no – čtyřicet padesát minut. Byla hnědá, to vím přesně!“

„V těchhle hodinách už takovou krávu nevidíte.“

„V těchhle hodinách už nevidíte žádnou krávu.“

„Co je to kráva?“ zeptala se se jedna z nově vylíhnutých jepic.

„Vidíte?“ ušklíbla se starší triumfálně. „To jsou celá ta moderní efemeroptera.“ Pak se odmlčela. „Co jsme to dělaly, než jsme začaly mluvit o slunci?“

„Poletovaly jste bezcílně sem a tam nad vodou,“ napověděla jedna z mladších jepic. Alespoň tak to podle jejího názoru vypadalo.

„Ne, ještě před tím.“

„Hm... vyprávěly jste nám o Velkém pstruhu.“

„Aha, ano. Správně. Velký pstruh. To je ono. Tak podívejte, když budete celý život poctivé a hodné jepice a budete pěkně bezcílně poletovat nad vodní hladinou –“

„– a chovat se slušně ke starším a chytřejším –“

„– ano, a chovat se slušně ke starším, pak máte velkou naději, že Velký pstruh –“

Chňap.

Chňap.

„Co udělá?“ zeptala se jedna z mladších jepic.

Odpověď se neozvala.

„Co pak udělá Velký pstruh?“ zeptala se jiná jepice nervózně.

Pak se mladé jepice zadívaly na soustředné kruhy, které se rozbíhaly po vodní hladině.

„Svaté znamení!“ řekla další jepice. „Pamatuji se, že o tom jsem slyšela vyprávět! Velké kruhy na vodě! To je znamení Velkého pstruha!“

Nejstarší z mladých jepic zamyšleně pozorovala vodu. Začala si uvědomovat, že jako nejstarší přítomná jepice má teď ona právo vznášet se nejnižše nad hladinou.

„Říká se,“ začala mladičká jepice, která se vznášela v nejvrchnější vrstvě hustého roje, který se trhaně pohyboval sem a tam, „že když pro vás přijde Velký pstruh, odeberete se do země, která přetéká... přetéká...“ Jepice nenalezala slov. „Přetéká vodou,“ dokončila kulhavě.

„To by mě zajímalo,“ řekla nejstarší jepice.

„Musí tam být opravdu nádherně,“ uvažovala nahlas ta nejmladší.

„Oh? Proč myslíš?“

„Protože se odtamtud nikdo nechtěl vrátit.“

Nejdelší život na Zeměploše naopak žily proslulé Vypočítavé borovice, které rostly přímo na hranici věčného sněhu, vysoko v horách Beraní hlavy.

Vypočítavé borovice jsou jeden z mála příkladů zapůjčeného vývoje.

Většina druhů se vyvíjí sama a po svém, provádí to postupně podle okolností a podmínek, což je přesně to, co měla matka Příroda v úmyslu. To je velmi přirozené a přírodní a odpovídá to tajemným vesmírným cyklům, které se na jaře ptají, co ten nebo onen dělal v zimě. Vesmírné cykly si totiž myslí, že není nad nějaký ten milion let klasického systému pokus – omyl a skutečně tvrdého zacházení a nesnází, protože teprve ty dají jednotlivým druhům morální sílu, a některým dokonce skoro rovnou páteř.

Možná že se tahle teorie zdá v pořádku celým vývojovým

druhům, ale z pohledu některých jedinců, kterých se to týká, je úplně jedno, jestli se vyvine v prase malý růžový býložravý ještěr nebo sám skutečný čuník.

Vypočítavé borovice se všem podobným potížím vyhnuly tím, že své vývojové starosti přenechaly ostatní zelenině. Borovicové semínko, které zapadne na jakékoliv místo na Zeměploše, okamžitě prostřednictvím morfologické rezonance nasaje nejvýhodnější místní genetický kód a vyroste v rostlinu, která dokáže nejlépe využít místní půdu a klima. Obvykle se jí daří mnohem lépe než místní vegetaci, kterou většinou bezohledně utiskuje.

Co však je na Vypočítavých borovicích nejzajímavější, je způsob, jakým počítají.

Když si tyto rostliny mlhavě uvědomily, že lidé dokáží odhadnout stáří podle počtu jejich letokruhů, došly jakýmsi zvláštním myšlenkovým postupem k názoru, že *to je důvod, proč lidé stromy kácejí*.

Takřka přes noc upravily svůj genetický kód a na jejich kmelech se zhruba v úrovni očí průměrně vysokého člověka objevila světlá čísla, která udávala jejich přesný věk. Za necelý rok jako rostlinný druh téměř vyhynuly kvůli náhlému rozvoji průmyslu na výrobu dřevěných ozdobně vyřezávaných domovních čísel. Přežilo jich jen několik v těch nejobtížněji dostupných místech Zeměplochy.

Šest Vypočítavých borovic v téhle skupině naslouchalo té nejstarší, jejíž věk, jak oznamovala čísla na jejím zvrásněném a pokřiveném kmeni, byl třicet jeden tisíc sedm set a třicet čtyři léta. Jejich rozhovor trval sedmnáct let, ale byl, pravda, mírně uspěchaný.

„Pamatuju si dobu, kdy tady nebylo jediné pole.“

Borovice se rozhlížely po tisících kilometrech okolní krajiny. Obloha blikala jako nepřilíš vydařený zvláštní světelný efekt v druhořadém filmu o cestování časem. V pravidelných intervalech se objevoval sních, chvílku ležel kolem a pak zase mizel.

„A co tady tenkrát bylo?“ zeptala se nejbližší borovice.

„Led. Pokud se tomu dá říkat led. Tenkrát to byly *skutečné* ledovce. Ne jako ten led, co vidíte dneska – jedno roční období tady je a pak zase není. Tenkrát tady byl led celou věčnost.“

„A kam potom zmizel?“

„Odešel.“

„A kam odešel?“

„Kam všechny věci odcházejí? Všechno vždycky najednou zmizí nebo odejde.“

„Páni! Tohle byla docela síla!“

„Co bylo síla?“

„Ta zima, co teď zrovna skončila.“

„Tomu říkáš zima? Když já byla malou borovičkou, mívali jsme zimy, až –“

Strom nejednou uprostřed věty zmizel.

Ostatní borovice několik let rozpačitě mlčely a pak jedna z nich řekla: „Kam odešla? Jen tak! V jednom dni tady stojí, a v druhém je najednou tatam!“

Kdyby byly stromy lidmi, byly by borovice rozpačitě přešlapovaly z nohy na nohu.

„Tohle se prostě stává, děvčata,“ prohlásila jedna z nich opatrně. „Té už je líp. Dostala se na mnohem lepší místo, to si buďte jisté.* Byla to *skvělá* borovice.“

Jedna z mladých borovic, které bylo teprve pět tisíc sto jedenáct let, se zeptala: „A na jaké lepší místo?“

„Nejsme si tak docela jisté,“ odpověděla další ze skupiny. Nejistě se otrásla pod nápořem týden trvajícím bouře. „Ale myslíme si, že to má něco společného s... pilinami.“

A protože stromy nebyly schopné vnímat nic, co trvalo méně než jeden den, zvuk seker a pil v životě nezaslechly.

* * *

* Pozn. autora: V tomto případě hned na tři lepší místa. Byla to hlavní vchodová vrata v č. p. 31, 7 a 34, Jilmová ulice, Ankh-Morpork.

Rumpál Žička, nejstarší mág v celém sboru Neviditelné univerzity –

– v tom domově magie, sídle kouzelných společností a místě opulentních večeří –

– věděl, že musí umřít.

Svým křehkým a roztřeseným způsobem to věděl.

Jenže na druhé straně, říkal si v duchu, když na proslulém kolečkovém křesle z umně zdobené litiny chřestil po hrbolatém dláždění ke své pracovně, umístěné v přízemí, *všeobecně* vzato, každý věděl, že musí jednou umřít, dokonce i obyčejní lidé. Nikdo netušil, kde se člověk pohybuje, než se narodí, ale *když* už jste se jednou narodili, stačilo vám pár let, abyste pochopili, že jste na tu cestu dostali zpáteční jízdenku, a navíc ještě procvaknutou.

Ale mágové to *opravdu* věděli. Samozřejmě ne v případech, že se jednalo o násilnou smrt nebo smrt nešťastnou náhodou, ale když šlo o ten základní jednoduchý případ, kdy se váš život prostě sám od sebe sesype, pak... prostě a jednoduše jste to věděli. Všeobecně to tušení přicházelo natolik včas, že jste stihli vrátit knihy do knihovny, dát si vyčistit svůj nejlepší tmavý oblek a vypůjčit si od přátel co největší sumu peněz.

Rumpálovi bylo sto třicet. Zdálo se mu, že většinu života prožil jako stařec. Měl dojem, že je to od života pěkně sprosté.

A nikoho to nezajímalo. Zmínil se o tom minulý týden v mágorlíku, a nikdo nezareagoval ani slovem. A dnes při obědě na něj sotva promluvili. I jeho takzvaní přátelé se mu vyhýbali, a to se ani *nepokoušel* vypůjčit si od nich peníze.

Bylo to, jako když máte narozeniny a všichni na ně zapomenou, jenže mnohem horší.

Zemře úplně osamocený a všem to bude jedno.

Vrazil kolem křesla do dveří, vjel do temné místnosti až ke stolu a začal hmatat po křesadle.

To byla další taková věc. V dnešních dnech už křesadla používal málokdo. Všichni kupovali ty smrduté žluté zápalky, které

vyráběli alchymisté. Rumpál s tím nesouhlasil. Oheň byl důležitý. Nebylo správné zapálit ho jen tak, škrt, a už to hoří! Kam se poděla veškerá úcta? Ti dnešní lidé jsou hrozní, všichni pořád někam spěchají a... ano, a ten oheň. Za starých časů býval oheň mnohem teplejší. Ty ohně, co dělají dneska? Ty vás nezahřejí, dokud si nesednete skoro do nich. Musí to být dřevem... určitě je taky mizerné. Všechno je poslední dobou nějaké mizerné. Takové *řidší*. Slabší. Bez chuti. V ničem není ten správný život. A dni jsou taky kratší. Hmm. Něco se na nich pokazilo. Nejsou to prostě ty staré dny. Hmm. Každý z nich trvá celou věčnost, což je divné, protože dny v *množném* čísle letí jako splašené.

Po stotřicetiletém mágovi už toho lidé příliš mnoho nechtějí a Rumpál Žička si zvykl zasedat k jídelnímu stolu před každým jídlem o dvě hodiny dřív, jen aby si ukrátil čas.

Nekonečné dny pádící šíleným tempem. Nedává to vůbec smysl. Hmm. S prominutím, ani už vám to nemyslí jako za starých časů.

A taky dovolili, aby teď celou univerzitu vedli takoví mladíci! Za našich dnů stáli v čele ústavu *skuteční* mágové, mohutní objemní mužové, stavění jako obchodní barkasy, ten druh mágů, ke kterým jste mohli *vzblížit*. Pak najednou všichni někam zmizeli a kolem Rumpála se začali objevovat ti mladíci, z nichž většina měla dokonce ještě několik vlastních zubů. Jako ten mládenec Výsměškovic. Rumpál si na něj pamatoval docela přesně. Křestní jméno Vzoromil. Hubený chlapec, odstávající uši, nikdy neměl pořádně utřený nos a první noc ve společné ložnici brečel a volal maminku. Byl namočený v každé lumpárně. Někdo se Rumpálovi nedávno pokusil namluvit, že Výsměšek se stal arcikanceléřem. Hmm. Tak padlý na hlavu ještě není, aby jim uvěřil všechno.

Kde je to zatracené křesadlo? Třesou se mi prsty... Za starých časů jsme mívali lepší prsty.

Někdo odkryl rozsvícenou lucernu. Čísi ruka mu do tápajících prstů vsunula sklenici s pitím.

„Překvapení pro vás!“

Smrtův dům obsahuje kromě jiných místností i velkou vstupní halu, jíž dominují obrovské hodiny s kyvadlem v podobě čepele, ale bez ručiček, protože v domě Smrtě neexistuje žádný jiný čas než teď. (Některé teď bylo samozřejmě dřív než teď, které je teď, ale pořád to bylo teď. Jenom o něco starší.)

Kyvadlo je čepel tak dokonalá, že kdyby ji viděl Edgar Allan Poe, vzdal by to a začal znovu jako trhovce s krevetami. Kýve se sem a tam se slabým svišš svišš a jemně odkrajuje tenoučké plátky ze šrůtku věčnosti.

Smrt se prokradl kolem hodin a vstoupil do pochmurného šera své pracovny. Tam na něj čekal Albert, sloužící a kuchař v jedné osobě, s připraveným ručníkem a péřovým oprašovačem.

„Dobrý den, pane.“

Smrt tiše usedl na velkou židli. Albert mu přes kostnatá ramena přehodil ručník.

„Tak se nám udělal další překrásný den,“ začal společensky. Smrt mlčel.

Albert opatrně vyklepal hadřík na leštění a stáhl Smrtovi z hlavy kápi.

ALBERTE.

„Pane?“

Smrt vytáhl ze záhybů svého pláště malé zlaté přesýpací hodiny.

VIDÍŠ TOHLE?

„Jistě, pane. Velmi hezké. V životě jsem takové neviděl. Čípak jsou?“

MOJE.

Albertovy oči se bleskově stočily stranou. Na jednom rohu Smrtova stolu stály velké hodiny v černém stojánku. Nebylo v nich ani zrnko písku.

„A já myslel, že vaše jsou támhlety,“ řekl.

BYLY. TEĎ JSOU MOJE TYHLE. DÁREK NA ODCHODNOU. OD SAMOTNÉHO AZRAELA.

Albert mlčky zíral na předmět ve Smrťově ruce.

„Ale to přece... vždyť... ten písek, pane! On *se sype*.“

PŘESNĚ TAK.

„Ale to znamená... Tedy myslel jsem...?“

TO ZNAMENÁ, ALBERTE, ŽE JEDNOHO DNE SE TEN PÍSEK DOSYPE.

„Já vím, pane, ale... vždyť vy... myslel jsem, že Čas je něco, co se týká jen těch ostatních. Víte, co myslím? Ale vás ne!“ Na konci věty Albertův hlas doslova žadonil.

Smrť si stáhl ručník z ramen a vstal.

POJĎ SE MNOU.

„Vždyť vy jste Smrť, pane“ úpěl Albert a šouravým krokem spěchal za vysokou postavou, která vyšla z pracovny. „Není to nějaký žert, pane?“ dodal s nadějí v hlase. Smrť prošel halou a dal se dlouhou chodbou vedoucí ke stáji.

MÁM DOJEM, ŽE SMYSLEM PRO HUMOR JSEM SE PRÁVĚ NEPROSLAVIL.

„No dobrá, já vím, nechtěl jsem se vás dotknout. Ale koukněte, vy přece nemůžete umřít, protože jste Smrť, musel byste navštívit sám sebe, vždyť by to bylo jako s tím hadem, který si požívá svůj vlastní ocas –“

UŽ JE TO TAK, JEDNODUŠE UMŘU. NENÍ ODVOLÁNÍ.

„Ale co potom bude se mnou?“ zeptal se Albert. V jeho slovech probleskovala hrůza jako slunce, na které se díváte řídkým stromořadím.

NASTOUPÍ NOVÝ SMRŤ.

Albert se narovnal.

„Nemyslím, že bych dokázal sloužit jinému pánu,“ prohlásil.

V TOM PŘÍPADĚ SE MŮŽEŠ VRÁTIT NA ZEM. DÁM TI PENÍZE. BYL JSI VŽDYCKY DOBRÝ A VĚRNÝ SLUŽEBNÍK, ALBERTE.

„Jenže když se vrátím nazpět –“

ANO, přikývl Smrť. ZEMŘEŠ.

Ocitli se v teplém šeru koňské stáje a Smrťův bílý kůň zvedl hlavu od žlabu a tiše zaržál na přivítanou. Jmenoval se Truhlík. Byl to skutečný kůň, nejen z kostí, ale i z masa. V minulosti

Smrť vyzkoušel ohnivé koně a koně-kostry a zjistil, že jsou většinou nepraktičtí, zvláště ti ohniví, kteří měli sklony podpálit si sami pod sebou podestýlku a pak stáli uprostřed plamenů a tvářili se užasle.

Smrť stáhl z háku na stěně sedlo a podíval se na Alberta, který prožíval pravá duševní muka.

Než by zemřel, zavázal se Albert zhruba před tisícem let, že bude raději sloužit Smrťovi. Nebyl nesmrtelný, přirozeně, jenže skutečný čas do Smrťovy malé soukromé říše nesměl. Existovalo tam jen věčné proměnlivé teď, ale to trvalo velmi dlouho. V reálném čase zbývaly Albertovi necelé dva měsíce a on lpěl na každém dni jako lakomec na zlatém prutu.

„Ehm, totiž, víte... já...“ začal. „Chtěl jsem říct –“

BOJÍŠ SE ZEMŘÍT?

„To není v tom, že bych... víte, já jsem vždycky... není to tak jednoduché, víte, život je zvyk, kterého se člověk velice těžko zbavuje...“

Smrť ho zvědavě pozoroval, jako by pozoroval brouka, který spadl na krovky a nemůže se obrátit.

Nakonec se Albert ponořil do hlubokého mlčení.

ROZUMÍM, řekl Smrť a sundal z dalšího háku Truhlíkovu ohlávku.

„Tak mi to připadá, že vám to vůbec nevádí! Vy chcete vážně *umřít*?“

ANO. BUDE TO VELIKÉ DOBRODRUŽSTVÍ.

„Myslíte? A nemáte strach?“

NEVÍM, CO JE TO STRACH.

„No, mohl bych vám to ukázat, jestli chcete,“ zkusil to Albert opatrně.

NE. RÁD BYCH SE TO NAUČIL SÁM. PĚKNĚ SI TO VŠECHNO VYZKOUŠÍM OSOBNĚ. KONEČNĚ.

„Pane..., když odejdete ... objeví se nový –?“

NOVÝ SMRŤ SE ZRODÍ Z MYSLÍ ŽIVÝCH, ALBERTE.

„Aha.“ Vypadalo to, že se Albertovi ulevilo. „A nevíte náhodou, jaký je a jak bude vypadat?“

NE.

„Možná že by nebylo od věci, kdybych tady trochu poklidil, připravil soupis inventáře a takové ty věci, co říkáte?“

SKVĚLÝ NÁPAD, řekl Smrť tak laskavě, jak to jen dokázal. AŽ UVIDÍM NOVÉHO SMRTĚ, SRDEČNĚ TĚ DOPORUČÍM.

„Oh. Takže vy se s ním sejdete?“

JISTĚ. ALE TEĎ UŽ MUSÍM JET.

„Cože? Tak brzo?“

JISTĚ. NESMÍM PLÝTVAT ČASEM. Smrť upravil sedlo na Truhlíkově hřbetě, pak se otočil a pyšně podržel Albertovi pod zahnutým nosem malé hodiny.

VIDÍŠ? MÁM SVŮJ VLASTNÍ ČAS!

Albert před ním nervózně ustoupil.

„Když ho teď máte, co s ním chcete dělat?“ zeptal se.

Smrť vysedl na koně.

UTRATÍM HO.

Párty byla v plném proudu. Obrovský nápis „Stotřicítka věc je jistá, Rumpál už se k smrti chystá!“ se v tom horku trochu roztekl. Věci už pomalu dospěly tak daleko, že k pití nebylo nic jiného než punč a k jídlu jakási podivná žlutá omáčka s vysoce podezřelými plackami a *nikomu to nevadilo*. Mágové spolu navzájem švitořili s nucenou veselostí lidí, kteří se vidí celý den, a teď se ještě ke všemu musí sejít i večer.

Ve středu všeho dění seděl Rumpál Žička s objemnou sklenicí rumu a klaunskou čepičkou na hlavě. Měl slzy na krajíčku.

„Opravdický večírek na rozloučenou,“ mumlal neustále dokola. „Od té doby, co odešel starý Škrabal Frcnožka, jsem nezažil jediný. To bylo, hmm, myslím v roce Vyhrožujícího toho, hmm, delfína. Myslel jsem si, že na tyhle večírky už všichni dávno zapomněli.“

„Knihovník prošel několik knih a našel nám o večírcích

všechno,“ řekl kvestor a ukázal na obrovského orangutana, který se právě pokoušel zatroubit na papírovou trumpetku. „On taky připravil banánovou omáčku. Doufám, že ji už brzo někdo dorazí.“

Naklonil se k Rumpálovi.

„Můžu vám donést ještě talířek bramborového salátu?“ řekl tím hlasitým boдрým tónem, jakým se mluví na blázny a staré nahluchlé lidi.

Rumpál si přiložil k uchu roztřesenou ruku.

„Cože? Co říkáš?“

„Salát! Ještě další salát?“

„Ne, díky.“

„A co takhle ještě jednu klobásku?“

„Hé?“

„Klobásku!“

„Mám po nich v noci hrozné větry,“ zamyslel se Žička. Chvilku váhal, ale pak si jich vzal pět.

„Ehm,“ začal opatrně kvestor, „nevíte náhodou kdy –?“

„Hé?“

„Čas! Kdy asi?“

„V půl desáté,“ odpověděl Rumpál Žička hned, i když dost nesrozumitelně.

„To je skvělé,“ řekl kvestor. „Alespoň budete mít zbytek večera, hm, tedy jaksi... volno.“

Rumpál se začal přehrabávat v tajemných hlubinách svého křesla, které bylo pravým hřbitovem starých polštářků, olámaných knih a prastarých, napůl ocumlaných bonbonů. Nakonec odněkud vytáhl malou knížečku v zelených deskách a strčil ji kvestorovi do ruky.

Kvestor ji obracel sem a tam, ale pak si všiml, že na přední straně desek je vybledlým inkoustem napsáno „Rumpál Žička – Můj deníček.“ Dnešní datum bylo založeno proužkem kůže odkrojené z anglické slaniny.

Pod nadpisem „nezapomeň“ bylo napsáno „umřít“.

Kvestorovi to nedalo, aby neotočil na následující stránku.

Ano. Pod zítřejším datem a nadpisem „nezapomeň“ bylo napsáno „znovu se narodit“.

Pohledem sklouzl k malému konferenčnímu stolku u stěny pokoje. Navzdory skutečnosti, že byla místnost plná lidí, kolem stolku bylo volné místo, jako by to bylo jakési soukromé místo, které se nikdo neodvažoval obsadit.

V instrukcích pro obřad večírku na rozloučenou byla zvláštní zmínka, která se výslovně týkala stolku. Byl prostřen černým ubrusem, na kterém bylo zlatem vyšito několik magických symbolů. Ležel na něm talířek, na němž byl výběr nejlepších jednohubek. Stála tam sklenka s vínem. Po dosti vzrušené debatě mezi mágy na něj ještě přidali papírovou karnevalovou čepičku.

Celá společnost se pomalu zklidňovala a na většinu tváří bylo vidět výraz očekávání.

Kvestor vytáhl z kapsy hodinky a s cvaknutím otevřel víčko. Byly to ty nové, módní hodinky s ručičkami. Ukazovaly čtvrt na deset. Zatřásl s nimi u ucha. Pod dvanáctkou se otevřel malý poklop, z něj vystrčil hlavu miniaturní démonek a zaskřehotal fistulkou: „Vykašlete se na to, šéfe. Šlapu, jak nejrychleji umím!“

Kvestor zavřel hodinky a zoufale se rozhlédl kolem. Jak se zdálo, nikdo ze společnosti se nedral o to, přiblížit se k Rumpálu Žičkovi blíže než na nějaký ten metr. Kvestor cítil, že zůstalo na něm, aby s Rumpálem vedl společenskou konverzaci. Prozkoumal dostupná témata, ale zjistil, že každé představuje určitý problém.

Rumpál Žička mu nakonec pomohl z rozpaků sám.

„Přemýšlím o tom, že se zpátky na svět vrátím jako žena,“ nadhodil.

Kvestor několikrát naprázdno otevřel a zavřel ústa.

„Už se na to moc těším,“ pokračoval Žička. „Myslím si, hmm, že to bude velká psina.“

Kvestor v duchu rychle probral svá krátká konverzační té-

mata, která měla něco společného s ženami. Nakonec se naklonil k Rumpálovu svrasklému uchu.

„A nemusí ženské dělat spoustu toho,“ zoufale v duchu zatlápal po správném výrazu, „praní? A taky musí stlát a vařit a všechny tyhle věci?“

„No, tak při tom životě, jaký mám na mysli *já*, hmm, určitě ne,“ odpověděl Rumpál pevně.

Kvestor rychle zavřel ústa. V tom okamžiku zabušil arcikancléř lžící do stolu.

„Bratři –“ začal, když nastalo něco, co nemělo daleko k tichu. To vyvolalo novou vlnu veselého jásotu a výkřiků.

„– jak všichni víte, jsme tady proto, abychom oslavili, ehm, *odchod* –“ něco nervózního smíchu, „– našeho starého přítele a kolegy Rumpála Žičky. Víte, když tak tady dnes večer vidím sedět starého Rumpála, připomnělo mi to tu historku o krávi, která měla tři nohy dřevěné. Ale abych začal od začátku: byla jednou jedna kráva –“

Kvestor se v myšlenkách zatoulal jinam. Tu historku znal. Arcikancléř pravidelně zbreptal pointu a kromě toho měl kvestor stejně na mysli jiné věci.

Čas od času se ohlédl k malému stolku.

Kvestor byl velmi hodný, i když nervózní člověk a svou práci měl skutečně rád. Kromě jiného ji žádný jiný mág nechtěl dělat. Mnoho mágů by se chtělo stát například arcikancléřem nebo hlavou jednoho z osmi magických řádů, ale ani jeden nestál o to, strávit většinu času v kanceláři pročitáním spousty papírů a sčítáním jednotlivých položek. Veškeré provozní papíry celé univerzity se shromažďovaly v kvestorově kanceláři, což sice znamenalo, že chodil spát k smrti unavený, ale na druhé straně spal tvrdě a klidně a nemusel každý večer pečlivě protřepávat noční košili, zda v ní náhodou nemá škorpionu.

Zabití mága vyššího řádu byl známý a běžně používaný způsob, jak postoupit výš. To znamená, že pokud by se objevil někdo, kdo by chtěl zabít kvestora, musel by to být někdo, kdo

se dostával nad úhledně seřazenými sloupci čísel do tichého vytržení, a takoví lidé vraždí málokdy.*

Vzpomněl si na své dětství, které prožil daleko v horách Beraní hlavy. Na každý svátek Prasečí hlídky odkládali on a jeho sestra sklenku vína a koláč pro Otce prasátek. Tenkrát byly věci jiné. Byl mnohem mladší, hloupější a šťastnější.

Tak například nevěděl, že z něj jednou bude mág a že spolu s ostatními mágy odloží sklenku vína, koláč, kus dosti podezřelého kuřete v těstíčku a papírovou karnevalovou čepičku pro...

...někoho úplně jiného.

Když byl malý, pořádaly se taky na svátek Prasečí hlídky dětské veselice. Ty se řídí určitými pravidly. Vždycky ve chvíli, kdy už děti téměř omdlévají napětím, řekne některý z dospělých tajemně: „Tak mám dojem, že k nám každou chvíli zajde velmi zvláštní host!“ A skoro v tomtéž okamžiku se ozve podezřelý cinkot prasečích zvonečků za oknem a dovnitř vejde...

...a dovnitř vejde...

Kvestor zavrtěl hlavou. Býval to samozřejmě něčí dědeček s nalepenými falešnými vousy. Nějaký veselý starý brach s pytletem hraček na zádech, který si rychle oklepával sních z bot. Ně kdo, kdo vám něco *dal*.

Zatímco dnes v noci...

Možná že to starý Rumpál cítil jinak. Po nějakých sto třiceti letech života může mít i smrt určitá plus. Možná že by i vás v tomhle stáří zajímalo, co bude dál.

Arcikancléřova pokulhávající anekdota se konečně dovlekla k milosrdnému konci. Shromáždění mágové se z povinnosti zasmáli a pak se pokoušeli pochopit, v čem byla pointa.

Kvestor vrhl nenápadný pohled na své hodinky. Bylo devět dvacet.

* Poz. autora: *Alespoň do dne, kdy najednou uchopí nůž na papír a prosekají si cestu oddělením provozního účetnictví do historie soudnictví.*

Promluvil Rumpál Žička. Jeho řeč byla dlouhá, hlasitá a neměla hlavu ani patu. Zešíroka se rozhovořil o starých, zlatých časech a zdálo se, že je přesvědčen o tom, že přítomná společnost se skládá z lidí, které dobře znal, i když mnozí z nich vymřeli už před padesáti lety. Ale na tom nezáleželo, protože většina mágů si vypěstovala zvyk starého Rumpála neposlouchat.

Kvestor nedokázal odtrhnout oči od hodinek. Zevnitř se ozývalo tiché skřípění pedálů, na nichž si démonek trpělivě prošlapával cestičku k věčnosti.

Devět dvacet pět.

Kvestor přemýšlel, jak se to asi stane. Je možné, že nejdřív zaslechnou – *Tak mám dojem, že k nám každou chvíli zajde velmi zvláštní host!* – klapot podkov venku na dláždění?

Otevrou se dveře, nebo návštěvník projde zavřenými? To je hloupá otázka. Byl přece proslulý tím, že dokázal proniknout i do těch nejlépe strážných, zabezpečených, nebo dokonce zapečetěných míst. Nebo spíš *hlavně* tam. Zkuste se někde neprodyšně zapečetit a je to jen otázka času.

Kvestor doufal, že *On* použije dveře normálním způsobem. Kvestorovy nervy byly i tak napjaté k prasknutí.

Konverzace víc a víc skomírala. Jak si kvestor všiml, kromě něj pozoroval po očku dveře přinejmenším další tucet mágů.

Rumpál se ocitl ve středu prázdného kruhu, který se velmi ohleduplně zvětšoval. Nikdo se mu prakticky nevyhýbal, bylo to prostě tím, že náhodný Brownův pohyb, ke kterému v místnosti docházelo, odváděl všechny pomaličku stále dál.

Mágové Smrtě vidí. A když umírá mág, musí se Smrt dostavit osobně a doprovodit ho na onen svět. Kvestor jenom nemohl přijít na to, proč se něco takového považuje za výsadu –

„Tak by mě zajímalo, proč jste všichni nervózní a proč z vás polovina zírá na dveře,“ zvolal vesele Rumpál.

Kvestor znovu otevřel hodinky.

Poklůpek pod dvanáctkou se prudce nadzvedl.

„Nemůžete toho fakt nechat, šéfe?“ zaskřehotal časoskřet popuzeně. „Plete mě to při počítání!“

„Promiň,“ sykl kvestor. Bylo devět dvacet devět.

Arcikanclář postoupil kupředu.

„Takže sbohem, Rumpále,“ řekl a potřásl starci pergamenovou rukou. „Tahle stará barabizna bez tebe už nikdy nebude to samé,“ dodal.

„Nevím, co si bez vás počnem,“ dodával vděčně kvestor.

„Hodně štěstí v novém životě,“ připojil se děkan. „Kdybys měl náhodou cestu kolem a vzpomněl si, kým jsi býval, zastav se!“

„Ne abyste se k nám choval jako cizí, slyšíte?“ řekl arcikanclář.

Rumpál Žička přátelsky pokyvoval. Ne že by slyšel, co mu říkají. Přikyvoval jen tak, z všeobecného principu.

Mágové se jako jeden muž otočili ke dveřím.

Poklůpek pod dvanáctkou se zvedl.

„Bim, bim, bam, bim,“ oznámil pididémon. „Cink-cink, bam, bim, bim.“

„Cože?“ vytřeštil na něj zmatený kvestor oči.

„Bylo devět hodin třicet minut,“ přeložil démonek.

Mágové se obrátili k Rumpálu Žičkovi. Většina z nich měla na tvářích mírně vyčítavý výraz.

„Proč všichni tak koukáte?“ rozhlížel se.

Vteřinová ručička hodinek se se slabým zaskřípěním znovu rozeběhla kupředu.

„Jak se cítíte?“ zeptal se děkan hlasitě.

„Nikdy jsem se necítil líp,“ usmál se Žička. „Nezbyla náhodou, hmm, ještě trocha toho rumu?“

Shromáždění mágové pozorovali, jak si nalévá do sklenice velmi štedrou dávkou.

„S takovým pitím by se mělo zacházet opatrněji,“ řekl nervózní děkan.

„Na zdraví!“ zvolal rozjařeně Rumpál.

Arcikanclář zabubnoval prsty na stůl.

„Pane Žičko,“ naklonil se kupředu, „jste si *naprosto* jíst?“

Rumpál si ta slova ovšem vyložil díky arcikancléřově výrazu úplně jinak. „To víte, že chci ještě něco jíst. Ne že bych ty placičky považoval za nějak zvláštní dobrotu, koneckonců, co je zvláštního na tvrdých sušenkách, namočených do ulepené sladké břečky, že? Teď bych si tak nejradši dal pěkně propečenou masovou paštičku pana Kolíka –“

A umřel.

Arcikancléř se rozhlédl po okolních mázích, přešel po špičkách ke kolečkovému křeslu a opatrně uchopil hubenou ruku prokvetlou modrými žilkami, aby zkusil puls. Pak zavrtěl hlavou.

„Tak takhle bych chtěl taky umřít,“ řekl děkan.

„Cože? Chtěl bys umřít ve chvíli, kdy budeš blábolit nesmysly o těch strašlivých věcech, které prodává Kolík Aťsepicnu?“

„Ne, myslel jsem tu chvilku potom.“

„Počkejte. Počkejte!“ řekl arcikancléř. „Tady není něco v pořádku, abyste věděli. Podle tradice se má Smřť při úmrtí mága dostavit *osobně* –“

„Třeba měl moc práce,“ pospíšil si kvestor.

„Určitě,“ přidal se k němu děkan. „Slyšel jsem, že někde kolem Quirmu řádí strašlivá chřipková epidemie.“

„Nezapomeňte taky na tu strašlivou bouři, co byla včera v noci,“ přiložil si polínko i lektor katedry Zaniklých run.

„No jistě, a navíc máme jaro a to se všude na horách trhají laviny.“

„A taky se šíří nákazy.“

Arcikancléř si zamyšleně promnul bradu.

„Hmm,“ řekl nakonec.

Trollové si jako jediní ze všech žijících tvorů na světě myslí, že čas ubíhá od konce k začátku. Jestliže znáte svou minulost a budoucnost nikoliv, říkají, pak se musíte dívat špatným směrem. Všechno živé prochází životem od konce k začátku. V zá-

sadě je to velmi zajímavá myšlenka, když si uvědomíte, že s ní přišla rasa, jejíž příslušníci tráví větší část svého života tím, že se navzájem tlučou do hlavy kamenem.

Ale ať už je to tak nebo onak, každé živé stvoření, člověk, zvíře nebo strom, vlastní určitou dávku času.

Truhlík se Smrtěm klusal dolů hustými temnými mračny.

Teď měl svůj příděl času i Smrt.

Nejlepší čas jeho života.

Rumpál Žička nahlédl do tmy.

„Haló?“ řekl. „Haló! Je tady někdo? Hola hej!“

Zaslechl jen vzdálené smutné sténání, jako když se vítr prohání v ústí tunelu.

„Tak vylezte, vylezte konečně, ať jste se schoval kdekoliv,“ pokřikoval Rumpál a hlas se mu třásl nepřírozenou veselostí.

„Nebojte se. Já se na to docela těším!“

Tleskl nehmotnými rukama a zamnul si je v hraném nadšení.

„Tak se pohněte. Někteří z nás před sebou mají nové životy,“ upozorňoval.

Temnota zůstávala netečná. Neobjevil se v ní jediný tvar, nezazněl jediný zvuk. Byla pustá a prázdná. A v temnotě se vznášel duch Rumpála Žičky.

Nakonec zavrtěl hlavou. „Tak mám pocit, že mě někdo pěkně vyšplouchnul,“ zabručel nakonec. „Podle mě to ale není správné!“

Jeho duch se chvíli potuloval kolem, a když se nic nedělo, došel k názoru, že je to zbytečné, a zamířil k jedinému domovu, který vlastně znal.

Byl to příbytek, ve kterém přebýval celých sto třicet let. Jeho schránka už ho zpět nečekala a vstupní brány kladly dosti rezolutní odpor. Na to, abyste překonali podobnou věc, musíte být buď velmi silný, nebo velmi odhodlaný, jenže Rumpál Žička byl více než jedno století mágem. Kromě toho to bylo něco, jako když se vloupáte do svého vlastního domu, do starého rodin-

ného majetku, ve kterém jste žili celé roky. Víte už, kde hledat to metaforické okno, které nejde pořádně přibouchnout.

Krátce řečeno, Rumpál Žička se vrátil zpět k Rumpálu Žičkovi.

Mágové nevěří na bohy, stejně jako obyčejní lidé nevěří třeba na stoly. Oni vědí, že bohové jsou, že existují z určitého důvodu, a rádi jim přiznají jejich místo v dobře organizovaném vesmíru. Jednoduše nevidí důvod k nějakému zdůrazňovanému *věření*, nepovažují za nutné chodit kolem a volat „ó, velký stole, bez nějž bychom byli ničím“. Bohové buď jsou, ať už na ně věříte nebo ne, nebo existují jen jako předmětné vyjádření vaší víry, a v tom i onom případě si toho vůbec nemusíte všimnout a šetřit si kolena na stáří.

Přesto je ve Velké síni Neviditelné univerzity malá kaple, protože i když mágové v zásadě vyznávají filozofický názor, který jsme uvedli výše, nemůže z vás být úspěšný mág, když děláte na bohy dlouhý nos. Nezáleží na tom, zda fungují v nehmotném nebo přeneseném slova smyslu. Protože i když mágové na bohy nevěří, jsou si jistí, že *bohové* v bohy věří.

Právě v té kapli teď leželo tělo Rumpála Žičky. Univerzita nařídila, že tam musí tělo každého mága ležet čtyřicet hodin. Tohle nařízení bylo vydáno po té ostudné události s Cimprdlichem Strukodojem, přezdívaným Hecíř, ke které došlo před třiceti lety.

Tělo Rumpála Žičky otevřelo oči. Na podlaze kaple zazvonily dvě mince.

Ruce, zkřížené na hrudi, se otevřely.

Rumpál zvedl hlavu. Nějaký pitomec mu zapíchl do břicha lilii.

Oči se mu stočily stranou. U hlavy mu z každé strany hořela jedna svíce.

Zvedl hlavu ještě o něco výš.

U nohou spatřil další dvě svíčky.

Díky bohu za starého Strukodoje, pomyslel si. Nebýt jeho, zíral bych teď zespoda na víko rakve vyrobené z laciné borovice.

To je ale psina, pomyslel si. Já myslím. A naprosto jasně.

Ohó!

Rumpál si zase lehl a cítil, jak jeho duch naplňuje tělo, jako roztavený žhavý kov naplňuje formu. Temnotou jeho mozku se začaly míhat doběla rozpálené myšlenky a pobízely líné neuro-ny k pohybu.

Když byl ještě naživu, nikdy to tak skvěle nebylo.

Ale já nejsem mrtvý.

Nejsem ani mrtvý, ani živý.

Tak nějak neživý.

Nebo nemrtvý.

Páni, kámo...

Prudce se posadil. Svaly, které už posledních sedmdesát nebo osmdesát let pořádně nefungovaly, zasténaly přetížením. Poprvé v životě – pozor! opravil se, raději řeknu poprvé za svou existenci – byl Rumpál Žička plně pod kontrolou Rumpála Žičky. A Rumpál Žička se rozhodl, že se od nějaké hromádky svalů nedá omezovat.

Tělo teď vstalo. Kolena ještě chvíli vzdorovala, ale nedokázala odporovat děsivému náporu síly vůle, stejně jako nedokáže komár vzdorovat plameni letlampy.

Dveře kaple byly zamčené, ale Rumpál snadno zjistil, že mu stačí jen tak na ně zatlačit a zámek se začal vytrhávat ze dřeva, a když sevřel kliku, zůstaly v masivním kovu jeho otisky prstů.

„Ježkovy oči,“ zasténal.

Vymanévroval do chodby. Vzdálený cinkot nádobí a příborů a tlumený bzukot hlasů dával tušit, že ve Velké síni se odbývá jedno ze čtyř pravidelných univerzitních jídel.

Zamyslel se nad tím, jestli může jíst, když je mrtvý. Asi ne, řekl si nakonec.

Ale *dokázal* by vůbec jíst? Ne že by měl hlad. Bylo to jen v tom, že... byl ve stavu, kdy věděl, že myšlení, chuze a veškerý